

Davant el confusionisme en què es situa Alemanya, l'opinió francesa reclama una actitud enèrgica del Govern de París

Salvador de Madariaga, conseller secret del Foreign Office, ha fiacassat en les seves previsions

A destacar l'optimisme de la Premsa anglesa, en contrast amb el temor de la de França

París, 29. — El problema internacional que polatza l'atenció dels observadors polítics i diplomàtics és la qüestió d'Espanya. El problema de la rebel·lió militar espanyola sembla com si hagués obligat a tots els diplomàtics a revisar les seves idees, els seus punts de vista, un poc gastats, ja que a pesar de tots els vaticinis i de totes les esperances, no han estat els homes dels grans centres diplomàtics ni dels grans serveis tècnics els que han encertat en les seves previsions, sinó els que són defensors de la llibertat — han cregut que la lluita espanyola concentrava l'antagonisme en què es debat tot Europa i el món.

Els grans serveis tècnics del Foreign Office — amb sir Robert Vansittart al cap — foren influenciat des del primer moment pel conegut diplomàtic espanyol Salvador de Madariaga, el qual durant aquests mesos de rebel·lió no ha deixat ni un moment de donar consells. Els senyors Eden i Vansittart han escoltat massa el senyor Madariaga, al qual els fets han donat, una vegada més, una dura lliçó.

Però, finalment, França i Anglaterra han reconegut el seu error. S'han concertat per a llurar una nota als governs de Roma, Berlín i Lisboa, amb vistes a l'esforç de la no intervenció a Espanya. Internacionalment considerat, el problema d'Espanya depèn en absolut de la contestació que es doni a aquestes «démarches» diplomàtiques anglo-franceses.

D'acord amb les dades que tenim a París i tenint en compte el tot dels comentaris de premsa que han aparegut en aquestes últimes quaranta-vuit hores, pot assegurar-se que la situació és en extrem confusió.

Examinem, abans que tot, l'actitud que han adoptat els òrgans de premsa dels dos governs feixistes. Des de fa quaranta-vuit hores els periòdics com el «Giornale d'Italia» — considerat com a òrgan personal del «Duce» — «La Tribuna» — òrgan especialitzat en política exterior i, en general, tota la premsa feixista italiana, han atacat a fons els governs de París i Moscou, lamentant, a més, que Anglaterra no hagi comprès la situació.

Finalment les paraules de Ciano al periodista alemany Strung, corresponent del «Völkischer Beobachter», a l'Espanya de Franco, revelen el punt del govern de Roma de donar a entendre que no vol separar-se de Berlín.

Quin és el punt de mira alemany? Als cercles oficials nazis es pretén que l'Alemanya fou la primera de destacar la importància de les trameses de voluntaris a Espanya. Pot assegurar-se que als centres oficials nazis tot l'interès és a fer recaure la culpa de la intervenció alemanya a Espanya a la intervenció que han tingut a favor dels republicans els governs de Moscou i París.

S'assegura als cercles diplomàtics alemanys que els conseqüències nefastes d'aquesta actitud franco-russa sols poden esborrar-se amb una actitud diplomàtica que cada dia tingui més en compte les lliçons comentes pels francesos i els russos. A més els nazis dirigint tota la seva propaganda en el sentit que els francesos i els russos insistien a implicar l'Alemanya en assumptes que no la interessaven, ja que sols ha actuat en defensa pròpia.

L'opinió de la Premsa francesa és, no cal dir-ho, completament contrària als punts de vista italo-alemanys. Els principals òrgans de la Premsa, en llurs comentaris, es mostren francament desilusionats, per no dir pessimistes. Georges Mandel — que magrat les seves relacions conservadores continuen el pensament polític de Clemenceau: «la seguretat de França ans que tota» — porta a cap una campanya molt forta en «L'Ami du Peuple» favorable a una actitud enèrgica del Govern francès. La senyora Triboulet, en el periòdic «L'Ouvrier», diu que des meves confidències em permeten assegurar que a Berlín es vol enfortir l'afair espanyol i que a Berlín no es vol discutir el problema de l'ajut a Espanya dins del marc fixat per la no-franco-anglesa Pertinax, en «L'Echo de Paris», diu que en solta solució al conflicte espanyol s'ha de tenir present que alemanys i italians estan instal·lats als centres vitals de les comunicacions franceses, i que no hi ha solució possible sense resoldre aquest problema previ.

El que més desorienta en aquesta momenta és el to de la Premsa anglesa. Aquest matí, els comentaris de quasi tots els periòdics anglesos són absolutament optimistes. Tots creuen que Alemanya, davant el perill d'una veure's isolada, acceptarà poder fi a les seves activitats a Espanya i que admetre és possible trobar una fórmula per tal que l'Alema-

nia, Rússia i Itàlia puguin retirar-se de l'escena espanyola sense perdre prestigi.

S'ha de destacar — encara que no es refereixi concretament al problema espanyol — un comentari del «Financial News», òrgan financer de la City, elevat-se contra la pretesa ajuda que podria concedir-se a Alemanya a través de la Companyia «Broker Ltd.», Companyia — com es sabut — l'objectiu de la qual seria organitzar una espècie de permuta entre productes alemanys i britànics per tal de remeiar la manca de divises que pateix Alemanya.

Almenys així ho jutja la Premsa de Londres. «Sunday Express» diu: «Es poc probable que els caps que dirigeixen l'armada francesa tolerin l'ocupació d'Espanya per un exèrcit alemany. França té un Govern fort i pacient, i mentre la situació a Alemanya és seriosament dolenta, la de França millora cada dia. Alemanya cedirà. Els alemanys no faran la guerra perquè els seus exèrcits no estan preparats.»

«Reynolds» és de la mateixa opinió, però creu que París i Londres no mostren pas una fermesa excessiva: «Si la Gran Bretanya i França s'oposaven resoltament a la intervenció alemanya, és evident que Hitler es batria en retirada, puix que una campanya a Espanya col·locaria Alemanya en posició estratègica desfavorable.»

certesa que actuen quatre batallons alemanys d'infanteria i alguns escadrons de cavalleria, també estrangers. Uns i altres fan freqüent alarid de llurs armes automàtiques.

L'aviació també intentà, inútilment, esportar les nostres forces amb espectaculars vols.

En tots aquests intensos combats que han tingut lloc com a escenari el sector de Montoro, cal destacar la magnífica actuació de la columna internacional.

foren fets presoners fa alguns dies, abans d'ahir varien poder escapar-se, abans d'ésser condemnats a la darrera pena. Han manifestat que la presa de Montoro costà als facciosos uns quatre-cents morts i més de mil ferits.

En tots aquests intensos combats que han tingut lloc com a escenari el sector de Montoro, cal destacar la magnífica actuació de la columna internacional.

“ALEMANYA CEDIRA...”

Amb tot i la presència de tropes estrangeres, les nostres forces han fet un gran avanç al sector de Montoro

Andújar, 29. — Un duríssim atac portat a efecte per les nostres forces contra els facciosos situats a Lopera i Villa del Río, en el sector de Montoro, ha estat la nota destacada del dia d'avui.

Les nostres forces rodejaren Lopera i començaren el foc la matinada d'ahir i no cessà fins a les cinc de la tarda.

La columna Galán arribà fins prop de Villa del Río, després d'haver conquistat valentment gran extensió de terreny. Així mateix una altra columna local avançà cap a Montoro, objectiu del combat, i es registraren bastants baixes per ambdues parts.

Hom calcula que les baixes dels facciosos passen de mig milier.

Durant aquest combat ha quedat demostrat, d'una manera indubtable, en el camp facciós, la presència de forces estrangeres, amb comandament inclús. Se sap amb tota

certesa que actuen quatre batallons alemanys d'infanteria i alguns escadrons de cavalleria, també estrangers. Uns i altres fan freqüent alarid de llurs armes automàtiques.

L'aviació també intentà, inútilment, esportar les nostres forces amb espectaculars vols.

En tots aquests intensos combats que han tingut lloc com a escenari el sector de Montoro, cal destacar la magnífica actuació de la columna internacional.

foren fets presoners fa alguns dies, abans d'ahir varien poder escapar-se, abans d'ésser condemnats a la darrera pena. Han manifestat que la presa de Montoro costà als facciosos uns quatre-cents morts i més de mil ferits.

En tots aquests intensos combats que han tingut lloc com a escenari el sector de Montoro, cal destacar la magnífica actuació de la columna internacional.

foren fets presoners fa alguns dies, abans d'ahir varien poder escapar-se, abans d'ésser condemnats a la darrera pena. Han manifestat que la presa de Montoro costà als facciosos uns quatre-cents morts i més de mil ferits.

En tots aquests intensos combats que han tingut lloc com a escenari el sector de Montoro, cal destacar la magnífica actuació de la columna internacional.

Ni les runes no conquistan!

Cada dia que passa l'entrada a Madrid és més hipotètica per als facciosos... Per a nosaltres, impossible... I la impotència dels rebels es reflecteix bé en aquestes fotos: corresponen a edificacions arbanes de Madrid, al carrer del marquès de Urquijo... Els avions feixistes aprofiten qualsevol ocasió per a metrallar la indefensa població civil a Madrid, Alacant, Cartagena, Santander... Però els criminals atemptats no fan altra cosa que fer reaccionar més vivament els sentiments dels democràtics espanyols, els quals estan disposats que ni les runes provocades pels bombardejos facciosos no siguin per a les hordes de Franco, l'assassí... (M. P.)

Sembla que el coronel Villalba tindrà un lloc de comandament al front del Centre

València, 29. — Es troba a aquesta capital el coronel Villalba, el qual ha celebrat algunes entrevistes amb el cap del Govern i amb el cap de l'E. M. Central.

Hom té la impressió que el coronel Villalba serà designat per a un lloc de comandament en l'exèrcit que lluita al centre d'Espanya.

El Comitè Internacional de la Creu Roja i l'intercanvi de presoners a Espanya

S'espera que les negociacions seran favorables

Ginebra, 29. — Les informacions aparegudes en la premsa estrangera referents a les negociacions que es porten a cap a Espanya per a l'intercanvi de presoners, han estat exagerades. El Comitè Internacional de la Creu Roja pot afirmar que les negociacions continuen i el doctor Junod espera que seran favorables.

Un nou projecte de retir obrer ha estat ultim per la Conselleria de Treball

El Director General de Treball, company Aragó, ha dit aquest matí als periodistes que fan informació en aquell centre oficial, que la Conselleria de Treball crea una nova organització de retir obrer, el projecte del qual ha estat repartit entre els consellers de la Generalitat per a llur estudi.

Ha afegit que amb motiu del Cap d'Any fóra de desitjar que aquest projecte fos aprovat per tal de donar en aquesta data, a tots els treballadors, la satisfacció que significaria l'adopció d'aquesta millora.

Atacant pel Nord s'ha cooperat amb eficàcia a la defensa de Madrid

Madrid, 29. — «Política» en la seva impressió dels fronts, diu així: «A darrera hora de la tarda d'ahir, l'enemic tractà de recuperar les posicions que li arrabatarem el dia anterior. Els seus atacs s'establiren davant les nostres posicions, a pesar d'emprar en l'escomesa tota mena d'armes i gran contingent d'homes. mb tot, suposem que els feixistes no confiaríen massa en el seu contraatac d'ahir, ja que saben per llarga experiència de més d'un mes i mig, que les línies de Madrid són intravessables per a ells. Per això, doncs, acusen aquesta calma als fronts de Madrid, on van perdent paulatinament posicions sense grans esforços, com ocorregué ahir.»

Però hi ha altres fronts, com el del Sud, on els que han atacat han estat els feixistes. Sembla ésser que a diverses terres andaluses ja han fet acte de presència els soldats alemanys, i no en escàs nombre.

Nosaltres pendent del sector centre exclusivament no ens fixem gaire al que passa a altres fronts; però suposem que el govern fixarà l'atenció deguda per tal d'evitar que una derrota que a aquestes hores no ha ocorregut ens vingui a sorprendre desagradablement el dia menys pensat. Però en mirar a Madrid es pot dir que el dia ha transcorregut tranquil·lament, a excepció del combat de què parlem al començament d'aquestes ratlles.

A la part del Nord de Guadalupe cal assenyalar la victòria que representa l'ocupació dels pobles que detalla el comunicat oficial.

El que si pot afirmar-se és que cada dia es repeteixen fets que són deguts exclusivament a un canvi de tàctica imposada pels generals facciosos al dictat de l'E. M. nazi. Prova d'això és que al front de Madrid no han vingut tots els soldats alemanys desembarcats a la Península. Si haguessin arribat davant de la capital ja haurien, segurament, intentat un atac seriós; però com que saben que aquesta operació està condemnada al fracàs, preferixen tenir en reserva els seus soldats a destinar-los a altres fronts, en tots els quals han iniciat una ofensiva, posant en pràctica els usos que nosaltres hauríem d'haver iniciat ja fa

mes i mig. Però el seu èxit ha estat escàs.

Ací està l'exemple del Nord on les nostres forces actuen victorioses. I no es cregui que no han tingut de vèncer seriosament, ja que els feixistes advertits aviat del perill que per a ells suposava les nostres incursions per Alava i Burgos, han hagut d'acumular allà homes i material. D'on a la fi es treu la conclusió que en atacar el Nord s'ha cooperat amb eficàcia a la defensa de Madrid.

CONSELL EXTRAORDINARI A LA GENERALITAT PRESIDIT PEL CONSELLER PRIMER

El conseller primer de la Generalitat, no ha estat aquest matí al seu despatx oficial, per haver celebrat diverses converses i reunions fora del Palau, relacionades amb la marxa de l'economia catalana.

A primera hora de la tarda, a la Secretaria del senyor Terradellas, han manifestat als periodistes que no hi havia noves d'interès informatiu, però que aquesta tarda es reuniria el Consell amb caràcter extraordinari, el qual seria presidit pel conseller primer.

panya s'ha traslladat als departaments oficials de la Presidència i ha rebut en audiència, entre altres, el magistrat president del Tribunal Popular núm. 2, senyor Jesús Piniella; el conseller d'Educació de la Junta de Defensa d'Evacuació de la Enric Giménez; Granier Barrera del Comissariat de Propaganda de la Generalitat; el comissari-rector de la Universitat, senyor Bosc Giménez; l'ex-ministre senyor Joan Moles; Joan M. Soler, acompanyat del seu fill, i Rodríguez Soriano.

L'ambaixada d'Anglaterra es trasllada a València

Londres, 28. — Telegrafien de Madrid que l'encarregat d'afers britànics Olvigie Forbes, acompanyat del personal de l'Ambaixada, es disposa a sortir cap a València.

Els refugiats a l'Ambaixada anglesa hauran d'abandonar-ne el local abans del proper dimecres.

AUDIENCIA DEL PRESIDENT COMPANYYS

Durant el matí d'avui, el President de la Generalitat ha estat treballant al seu despatx particular de la Residència, des d'on ha celebrat diverses conferències telefòniques per tal d'assabentar-se de la marxa de les operacions als fronts de lluita, i de qüestions de Govern.

A migdia el senyor Lluís Com-

El trasllat de l'Ambaixada britànica de Madrid a València es considera a Londres com motivat per les dificultats, de vegades impossibles de solucionar, amb què s'han trobat aquests darrers dies els diplomàtics que romanen a la capital espanyola, per a informar llurs respectius Govern sobre les decisions o intencions del nostre Govern de la República espanyola.

La gran ofensiva de les nostres forces a Terol

Han assolit tots els objectius prèviament assenyalats

Sarrión, 28. — A primeres hores de la matinal d'ahir prengueren posició a llurs bases de partida les quatre columnes que formen part de la gran ofensiva de les nostres forces a Terol, les quals havien d'actuar a l'efecte d'aconseguir els objectius assenyalats pel comandament.

En néixer el dia es presentà el coronel cap d'aquesta columna, camarada Eixes, acompanyat del tenent Estat Major, juntament amb el camarada Durriel, comissari de Guerra de Brigada, i es donaren les ordres oportunes a l'avanc. A les vuit, quan encara la boira era inten-

siíssima i el fred terrible, hom inicià la marxa. Al cap de dues hores, totes les columnes havien ocupat els objectius prèviament designats.

Les baixes dels nostres soldats són molt escasses. Durant el combat mort el camarada Cesari Sendra, de Rincon de Aramuz, el qual rebé gloriosa mort en ocupar una posició.

A desgrat de la resistència de l'enemic, que hostilitzà l'avanc de les nostres forces amb nòrdic foc d'artilleria, metralladora i fuselleria, els nostres camarades s'han fortificat a les posicions conquerides.

Conseguim també l'avanc de les res-

tants columnes que operen als altres fronts de Terol, el resultat de l'acció de les quals, com el relat, no pot ésser més favorable, car totes elles van ocupant els objectius que hom els assenyalà.

Alcançat, 28. — Les nostres forces han pres l'ofensiva al front de Terol, després d'un intens foc d'artilleria. Aquesta ofensiva ha estat debilitada pel foc d'artilleria enemiga. Les nostres forces han aconseguit voltar la capital, mentre l'enemic seguia replegant-se vers els afores.

Alemanya, disposada a continuar la seva aventura a Espanya?

Berlin, 28. — Es considera generalment als cercles dirigents que la contestació alemanya a la gestió franco-anglesa sobre la tramesa de voluntaris a Espanya, serà negativa. La nota publicada per la Premsa alemanya, i els comentaris que s'han fet a la dita entrevista, posen de relleu la voluntat d'Alemanya de continuar la seva actuació a Espanya.

No és veritat que Hitler s'hagi reunit, el dia de Nadal, amb els generals de la Reichswehr, ni que torn de la seva taula s'hagi parlat de la proxima actuació a Espanya. Hitler no s'ha mogut de Berchtesgaden, però rodejat dels seus amics

personals, i sols en contacte telefònic directe amb Berlin.

El que més preocupa en aquests moments, als cercles oficials nazis, és la qüestió del vaixell «Palao», incautat pel Govern de Bilbao. S'ha seguit que en aquest vaixell solia hi haver material destinat a fabricacions normals, però no material susceptible de servir per a la fabricació de material de guerra.

La detenció d'aquest vaixell a Bilbao s'aprofita per a tota mena d'especulacions. Es destaca que en la nota del Govern alemany referent a la dita detenció, es parla de «mesures necessàries que es podrien prendre».

Itàlia i Alemanya, dos pos d'evolució política, segons Ciano

Berlin, 28. — «S'ha realitzat el meu pla favorit», ha declarat el ministre d'Afers Estrangers italià, comte Ciano, a un redactor de l'òrgan nacional-socialista «Völkischer Beobachter», el qual l'ha entrevistat a Roma, i que s'adreça a Berlin procedent d'Espanya.

Ciano ofegà: «Malgrat que hagi pogut col·locar la darrera pedra d'aquest edifici com a ministre d'Afers Estrangers, edifici que marcarà un pas important a la política europea.

Al meu retorn d'Alemanya he declarat ja que la meua impressió era molt favorable. L'evolució d'Alemanya, sota la direcció de Hitler, és enorme.

Itàlia i Alemanya —aquestes dues potències, pols potents d'una evolució calçada i pacífica—, haurien necessàriament de trobar-se i crear les premises d'un ressorgiment pacífic a Europa.

Ciano es refereix als esdeveniments d'Espanya i Xina i diu que, amic de Xiang Such Liang, li declarà francament que era necessari ajudar Xiang Kai Xek, l'únic home capaç de governar a Xina.

SI ALEMANYA RENUNCIAVA A LA POLITICA DE REARMAMENT...

Londres, 28. — Les informacions i rumors que han vingut circulant aquests últims dies, segons els quals els Govern de França i Anglaterra es mostraven disposats a concedir l'ajut econòmic al Govern d'Alemanya, sempre que aquest retirés les forces enviades a Espanya per a ajudar les forces sublevades contra la República, són desmentits cate-

gòricament als cercles competents d'aquesta capital.

Pel contrari, es diu que tant França com Anglaterra solament es mostraran disposades a prestar el seu ajut econòmic a Alemanya en el cas que el Reich decidís renunciar a la seva actual política de rearmament.

La transcendència de l'acte de Belles Arts

COM L'HA JUJADA LA PREMSA

LA HUMANITAT

faren la sublevació militar... factor plena revolució i ho seran demà i sempre, mentre Catalunya sigui. Factor decisiu. Amb notoria lleugeresa, s'ha menysvalorat teòricament, en algunes zones revolucionàries, el pes i la vitalitat de les esquerres catalanes i dels seus instruments de partit i d'organització política. Quan no, en el millor dels casos, se'ls ha perdonat la vida com a una cosa de moment inevitable. Una absurda concepció revolucionària ha portat a negligir a menysprear i fins a acusar de fal·làcia la menestralia—la petita burgesia—i les zones proletàries enroades en les banderes de l'esquerrisme i el vancat de la democràcia catalana.

I bé. Aquí tenim l'acte de Belles Arts. Les multituds de Belles Arts. Les vides, la crítica, les afirmacions socials i econòmiques, la línia d'acció, la responsabilitat governant, la col·laboració eficaç dels oradors de Belles Arts, el més il·lustre dels quals, Companys, successor de Macià, presideix la Generalitat de Catalunya en la responsabilitat d'aquestes hores de transformació vertical d'una societat en dramàtica fàstida. Aquí tenim l'acte de Belles Arts, presidit simbòlicament per Macià, colorit per les banderes barnades de tot el país, lligat per una afirmació, una doctrina i una esperança central, anterior i superior a tot i a tots: Catalunya.

LA PUBLICITAT

«L'acte del diumenge a Belles Arts haurà de tenir una positiva i salubre repercussió en el procés de la reconstrucció de Catalunya. Al conjunt del món gloriós de Macià, l'esquerrisme republicà s'aplegava fervorosament per retre un homenatge gloriós al qui fou cabdill de les reivindicacions polítiques de Catalunya. Francesc Macià, gran catalanista, guiat pel seu instint popular, contribuï a preparar les profundes transformacions socials que tota l'eficàcia combativa i constructiva fins que les masses populars s'hi han sentit identificades. Aquesta fou la gran obra de Macià, i per això el seu nom perdura a Catalunya, perquè els destins del nostre poble d'ara endavant estaran a les mans de les multituds que ell cohesionà com a símbol de llibertat i de justícia.

Tots els oradors que prengueren part en l'homenatge encertaren a descabellar temes de palpitant interès, i les seves paraules vibrants produïren moments de veritable entusiasme. El nostre comentari, però, ha de cenyir-se només a les paraules pronunciades pel President de la Generalitat, no com a cap d'un partit polític determinat, sinó com a més alt representant de Catalunya. És en aquest sentit que les paraules del senyor Companys tenen una transcendència efectiva. Mai com ara el President de la Generalitat no pot ostentar amb major dret el títol de representant de la totalitat catalana, posat que en el Govern es troben representades totes les forces que lluiten contra l'enemic comú; avui, quina oposició seria concebible? Foden haver-hi discrepàncies, diferències de concepció o de procediment entre organitzacions, però, essencialment totes combaten per un mateix objectiu i totes accepten el Govern de la Generalitat. És per això que les paraules del President de Catalunya tenen no solament importància pel significat de l'acte en què eren pronunciades, sinó perquè eren l'expressió de tot el Govern actual».

«Ahir, al matí, Esquerra Republicana de Catalunya commemorà amb un acte brillantíssim, al Palau de Belles Arts, el tercer aniversari de la mort del gran artífex primer President de la Generalitat de Catalunya, Francesc Macià.

Com esdevenia la memòria de la gran figura que es tractava d'homenajar, l'acte aconseguí una brillantor extraordinària, demostrant-se com un acte de gran patriotisme i de gran importància. Tots els oradors, però, ho tenien en compte i ho demostraren, parlant de l'actual situació política plantejada per la guerra contra el feixisme. Tots foren calorosament aplaudits per la multitud que omplia el Palau, però ho fou, d'una manera especial, el discurs que pronuncià el President Companys, discurs que arribà al cor del poble per la claredat d'expressió amb què fou pronunciat i per la crua sinceritat que l'inspirà. Fou un acte importantíssim que pot deixar un secul profund a Catalunya. Una vegada més el nom il·lustre de Macià haurà servit per a endegar la ruta del nostre poble».

LA RAMBLA

de viú i perenne el record d'aquell home símbol, en el poble de Catalunya, ho tenien en compte i ho demostraren, parlant de l'actual situació política plantejada per la guerra contra el feixisme. Tots foren calorosament aplaudits per la multitud que omplia el Palau, però ho fou, d'una manera especial, el discurs que pronuncià el President Companys, discurs que arribà al cor del poble per la claredat d'expressió amb què fou pronunciat i per la crua sinceritat que l'inspirà. Fou un acte importantíssim que pot deixar un secul profund a Catalunya. Una vegada més el nom il·lustre de Macià haurà servit per a endegar la ruta del nostre poble».

SOLIDARI-DAD OBRERA

mayores adversarios. La República cuando la Asamblea de Parlamentarios, que tuvo como resultado la huelga general revolucionaria, en que el proletariado hizo acto de presencia en favor del régimen democrático. Se perdió aquella ocasión y cuando el 14 de abril, como única solución se proclamó la República, ya la revolución social vivía en el corazón de las masas españolas. Entonces también pudo ser resuelto el problema catalán a base de estructuras políticas. Como la República, también llegó con retraso la solución. De haber tenido clara visión de esta realidad, la hubiesen enfocado por el camino social. Hicieron todo lo contrario. Se dedicaron a apuntalar la decrepita sociedad burguesa y el derrumbamiento que se ha producido era fatal e inevitable.

Lo único que en España ha venido a tiempo, ha sido la Revolución social que ahora estamos viviendo. Ella trae soluciones al problema catalán mucho más audaces. Ha nacido fuerte y vigorosa como un hecho natural que viene a dar satisfacción a las ansias de mejora de este pueblo magnífico, que ha venido gestando durante muchos años una transformación social y económica que sólo sentían y conocían las masas proletarias. Companys ha sabido captar esta realidad. No en balde ha convocado durante muchos años cerca de las organizaciones obreras. Sus palabras demuestran que del naufragio de los políticos —si quiere atenderse a los hechos— el podrá salvarse. Pero muchos, la mayor parte de los que todavía sueñan con que en lo futuro se podrá establecer un panorama político y social, están ciegos y, además, no actúan con la lealtad que requiere el grandioso momento que vive la Revolución Ibérica».

«Cataluña quiere salir de la confusión que ha destruido ya su economía y que amenaza con secar las fuentes vitales del que ha sido y sigue siendo el primer centro productor de España. O la Revolución se encansa, haciéndola entrar de una vez en actividades fecundas, en una coordinación de esfuerzos que se traduzcan en obra constructiva, incompatible con el desorden actual, o empezaría a vacilar la fe revolucionaria. De haber tenido clara visión de esta realidad, la hubiesen enfocado por el camino social. Hicieron todo lo contrario. Se dedicaron a apuntalar la decrepita sociedad burguesa y el derrumbamiento que se ha producido era fatal e inevitable.

Lo único que en España ha venido a tiempo, ha sido la Revolución social que ahora estamos viviendo. Ella trae soluciones al problema catalán mucho más audaces. Ha nacido fuerte y vigorosa como un hecho natural que viene a dar satisfacción a las ansias de mejora de este pueblo magnífico, que ha venido gestando durante muchos años una transformación social y económica que sólo sentían y conocían las masas proletarias. Companys ha sabido captar esta realidad. No en balde ha convocado durante muchos años cerca de las organizaciones obreras. Sus palabras demuestran que del naufragio de los políticos —si quiere atenderse a los hechos— el podrá salvarse. Pero muchos, la mayor parte de los que todavía sueñan con que en lo futuro se podrá establecer un panorama político y social, están ciegos y, además, no actúan con la lealtad que requiere el grandioso momento que vive la Revolución Ibérica».

EL DIA GRAFICO

nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mezquina y las miserias ambiciones personales. Al Presidente de la República, que vive el momento de su fundación, no le importan los trepadores y de los cobardes, la del Presidente cuando confiesa que antes perseguido, rodeado de un grupo de luchadores que no le pedían nada y que muchos se sienten ahora pagados con la satisfacción de verle en la cima de la representación de Cataluña, no experimentaba la molestia que ahora le causan la pasión mez

Von Seeckt, general de la mort

El militar que creà un Estat dintre l'Estat

Berlin, 28. — El general Hans von Seeckt ha mort avui, a l'edat de 70 anys.

«Per al compliment del seu deure, el soldat necessita un aprenentatge especialitzat, tant moral com espiritual. Perquè aquest soldat es troba davant d'un deure molt concret: la disposició a lluitar la seva vida per un motiu ideal. Un aprenentatge d'aquest tipus no s'adquireix solament per la consciència, sinó, a més, pel costum, com ho podran confirmar tots els soldats. La disciplina, fonament de l'exèrcit, s'adquireix pel costum, i també la subordinació conscient i voluntària i l'art de comandar. La camaraderia sorgeix de la convivència en igualtat de condicions.»

«Les idees de la Revolució francesa inicien una època completament nova de la guerra. Dic deliberadament les idees i no les mesures de la Revolució. En efecte, els Exèrcits dels Exèrcits de la Revolució no es deuen a la capacitat dels seus Exèrcits ni a la incapacitat dels seus Exèrcits, sinó a la política. Napoleó realitzà les lites de la Revolució francesa perquè va posar la força d'una nació al servei d'una voluntat suprema i de grans fins. Les victòries de Jena, Austerlitz i Moscou provenen que els seus adversaris, sense idees ni mesures revolucionàries, no comprenyeren la manera d'enfrontar-se a ell o no estaven en condicions de fer-ho. Europa hagué a la de contraposar-li les forces revolucionàries semblants. Però, que és la sublevació de Prússia sota York, Stein, Arndt, Gneisenau, Scharnhorst i altres, sinó una revolució, és clar que encarrilada amb mà sàvia i en el moment oportú? Amb furia profunda i irresistible, salvaguarda Rússia el país. Fins el fred, art estat d'Austria, cobra quelcom de calorant la voluntat de resistència del seu poble. I el sentiment nacional d'Espanya intereix al gran conquistador la primera ferida, una ferida que ja no es guarirà mai. Les guerres de la Revolució francesa constitueixen un episodi meravellos en la història de la guerra. D'un costat, els Exèrcits enfrontats, encara que aniquilats d'espirit, de les potències de l'ordre, que havien de tenir la superioritat per la seva força política i militar, però el comandament dels quals només aspirava a posar un dia a les seues noves importàncies de França i que quedà paralitzat entre escrúpols i contradiccions de caràcter diplomàtic. De l'altre costat, l'Europa i el poble al qual empeny a defensar-se a les fronteres la força volentant de l'idea de la llibertat, triomfant a l'interior del país. Al front de l'Exèrcit hi ha revolucionaris forces, que troben en les seues idees i ideals la inspiració que ha de substituir la manca d'experiència i de coneixement.»

Aquests dos fragments són del llibre «Pensaments d'un soldat», del cap de l'Estat Major alemany, que acaba de morir.

Molts dels nostres milicians i responsables podrien reflexionar sobre allò que en ell es diu.

Així és, potser, el tret que posa més de relleu la personalitat de von Seeckt. Un militar que escriu sobre la guerra de tal manera que tant poden apropiar les seues experiències i lliçons els exèrcits del Kaiser o de Hitler com el de Trotsky o de Mijaíl, és un home que sent i viu la guerra com a cosa pròpia, que concep sense cap escrúpul el que cal per la guerra.

I així és, i així és, el que caracteritza von Seeckt.

Tota la seva vida la dedicà a estudiar l'art militar i a aplicar-lo. Tant el 1913, quan el Kaiser Guillem el posà al front del seu Estat Major, com el 1917, quan dirigí l'atac a Sèrbia, a conseqüència del qual més de quaranta mil dones i infants moriren en fugir de les seues hordes, com el 1920, quan els socialdemòcrates Noske i Ebert li encarregaren la direcció de les restes de l'exèrcit alemany que consentia el Tractat de Versalles, com, finalment, quan Hitler es reconcilia amb ell i el col·loca al cap de més responsabilitat del monstruós aparell bèl·lic del feixisme bru.

NORD-AMERICA AUTORIZA LA VENDA DE MATERIAL DE GUERRA AL GOVERN DE LA REPUBLICA

Dintre de pocs dies sortirà una expedició d'avions cap a Bilbao

Washington, 29. — El ministre d'Estat anuncia que ha autoritzat l'exportació d'avions a Bilbao. Aquesta autorització ha estat concedida a una Companyia limitada amb despatx central a George City. Aquesta empresa està disposada a i a punt de transportar a Bilbao avions, motors i accessoris d'aviació per un import de 267.000 dòlars.

Washington, 29. — Segons notícies autoritzades, hom sap que els alts caps del Ministeri d'Estat consideren que l'exportació d'armes al Govern espanyol és una cosa legal.

Segons els mateixos informes, aquests alts funcionaris han manifestat que no existeix cap llei contra l'exportació d'armes a països europeus on hi ha guerra civil.

GRAMOFONS, GRAMOFONES, DISCOS...

PER AL FRONT!!!

Treballadors! Antifeixistes tots! És un deure d'humanitat pensar amb els que entre incomoditats romanen llargs dies a les trinxeres lluitant i oferint les seues vides per la llibertat.

Es un deure de reanarada complir amb ells i treballar per a ells, és un deure de tot antifeixista i amant de la causa obtenir per als nostres heroics combatents tot allò que pugui proporcionar-los una justa distracció, una merescuda alegria.

Tots, sense excepció, hem de posar, en la mesura de les nostres forces, la nostra part, petita o gran, en la lluita.

Complim, doncs, el nostre deure, si no volem que la nostra consciència demani comptes d'allò que hem fet els de reanarada per a la victòria de la causa antifeixista.

Gramofons, gramofones, discos...

Per al front!

Aporteu aquests donatius al «Casal Carles Marx», Passatge Pl. Marçall, 28. Comissió de Propaganda al Front.

La situació de Franco, vista per la Premsa feixista

«El Diari de Notícies», de Lisboa, de tendència feixista — i un dels rotatius de més tiratge de Portugal —, analitza les operacions portades a terme en el front de Madrid per les tropes de Franco i reconeix que l'esforç de tanta dies de lluita no l'ha conduït a cap altra cosa que a un enorme desgast d'homies i material i a la destrucció inútil d'una infinitat d'edificis sense cap altre objectiu pràctic i sense cap eficàcia militar per a la presa de la capital de la República.

Aquest rotatiu reconeix a més que sense la persistent ajuda d'Itàlia i Alemanya, el feixisme espanyol hauria estat ja derrotat.

El mateix criteri exposat és compartit pel gran periodista L. Nicole en un article publicat al diari «Travail», de Ginebra, amb data 18 del corrent, en el qual arriba a aquesta conclusió: «El feixisme internacional segueix amb gran atenció tot allò que succeeix al camp antifeixista. Els assumptes d'Espanya estan molt lluny d'ésser arranjats segons els desitjos d'aquesta mena de gent.»

També «La Fulla d'Avissos», de Neuchâtel (Suïssa), ben coneguda pel seu conservadurisme, en la seva edició de dimecres passat publica un article en el qual explica d'una manera malencònica el per què Franco no pot avançar més. D'una forma completament parcial exposa el que es comença a pensar a Itàlia i Alemanya de l'aventura dels generals sublevats. Mussolini no sap com sortir-se'n d'aquest assumpte i ho fa pràcticament migrant tot. Hitler es mostra més tocsut, però no obstant, Alemanya es comença a veure singularment costosa i perillosa aquesta aventura que deserta seriosos recels. Queda palpatiblement demostrat que per a guanyar la guerra cal comptar amb el poble. Franco i els seus comandaris han posat en joc tots els procediments de la força bruta, però això sol no és suficient.

Els esdeveniments d'Espanya han evidenciat que el feixisme es torna enverna quan troba un enemic que li tanca el pas. Hitler ha pogut posar en joc, impunement, el Tractat de Versalles com a excusa de la seva actitud; però en topant amb una Espanya republicana i que amb tota fermesa li diu «Na passatras» es veu obligat a inclinar-se i a preparar l'abandonament del seu joc de guerra. El mateix ha esdevingut a Mussolini, que s'ha donat compte que aquesta empresa era més difícil que reduir un poble de negres, inermes.

En el l'Europa occidental s'ha convençut en el curs d'aquestes últimes setmanes, que no n'hi ha prou amb les paraules de simpatia per a salvar un poble de les urpes feixistes i que solament resulten d'eficàcia els fets. És un absurd considerar que la guerra és un mal del qual es poden allurar els països democràtics. Cal que ens convençem que per a alliberar-nos de la guerra hem d'emprar els mateixos procediments per a contrarestar els organitzadors de guerres i massacres. Així ho han comprès des del primer moment els homes de la Rússia Soviètica. Se sap d'una manera certa que si els feixistes teutons i italians no han portat més lluny els assumptes d'Espanya ha estat per l'amença russa, nació armada i decidida a no admetre mistificacions.

Els esdeveniments d'Espanya no deixen de tenir la seva repercussió en la política de Suïssa. En tots els centres de l'Assemblea Federal es considera Motta, vell i políticament caducat. Els telegrams que ha rebut de Roma, Viena i Berlín han produït escèpticisme entre les joventuts suïsses, que els consideren comprometedors per a un país democràtic. No se l'escapa que algun dia «aquests amics» són capaços de realitzar amb la seva democràcia la mateixa obra que porten a terme a Espanya.

Esperem que aquest últim període presidencial del vell Motta, i aleshores Suïssa podrà abandonar definitivament aquesta política de complècia amb el feixisme i retornar a la seva antiga tradició democràtica, basada en un més alt sentit dels principis humanitaris.

Toledo dona la sensació d'una ciutat abandonada

Madrid, 28. — Referint un període que fa uns dies quatre milicians penetraren sense cap dificultat a la mateixa ciutat de Toledo. Entraren al corral d'una casa, la mestressa de la qual els obsequià.

Els milicians tornaren als nostres rengles i duien cinc porquets i altres obsequis per als seus companys. Duen que a la ciutat no hi troben forces. Els carrers solitaris donen la sensació d'una ciutat abandonada.

Els músics catalans, a Bèlgica

La Còpia Barcelona, després d'haver recorregut França, dona uns concerts a Bèlgica a benefici dels infants espanyols que sofreixen el bombardeig de Franco. El concert que donà a la Casa del Poble de Francemes va veritablement emocionant.

A un moment donat, el director de la Còpia anuncià que anaven a tocar una sardana titulada «Invocació».

— En escoltar-la — digué — podeu pensar interiorment en allò que desitgem més àvidament.

Llavors es va fer sentir una veu d'ordre que cridà: — La llibertat d'Espanya!

Tot hom va aplaudir xardorosament...

I pensar que aquesta vetllada va estar a punt de no poder-se celebrar perquè els gendarmes detingueren els músics catalans a la frontera belga, i no els volien deixar entrar, perquè el seu passaport no estava despatxat a Espanya, sinó al consolat espanyol a París...

Quan ens comunicaren l'incident, invinguérem ràpidament.

A la secció d'informacions del Ministeri d'Afers Estrangers ens van dir que si bé tot passaport estranger emés en un consolat del país titular era vàlid, no obstant, fa unes setmanes va ordenar-se que els passaports espanyols fossin viats per les autoritats belgues de l'estranger; però aquesta ordre havia estat anul·lada. En resum, un conjunt de vaguetats.

Cal que els ciutadans de la República Espanyola que es presentin a les nostres fronteres siguin tractats amb les mateixes consideracions que els dels altres països que mantenen relacions regulars amb Bèlgica.

L. P.

(De «Le Peuple», de Brussel·les.)

Atenció als vaixells pirates!

CANARIAS

CEBVERA

Les autoritats de Marina han fet circular, pels pobles de la costa catalana, un gravat en el qual hi ha reproduïts els vaixells pirates «Canarias» i «Cervera», per tal de donar a conèixer la seva silueta i les principals característiques als mariners, pescadors, homes de mar i habitants de la costa. Aquests gravats, que han estat profundament col·locats a totes les botigues i establiments, diuen al peu:

«La flota republicana necessita el teu ajut. Cal que procuris facilitar informacions; però si són equivocades o en elles influeix el temor, poden ésser perjudicials.

Fixa't en les siluetes dels vaixells rebels.

Quan els reconegues, fixa't en l'HORA, el RUMB i la VELOCITAT que porten, i corre a avisar la DELEGACIÓ MARÍTIMA més pròxima, perquè d'aquesta manera combats el feixisme, treballes per la pàtria i pots evitar la mort de molts dels teus germans de tots els països que aspiren al triomf de la nostra causa.»

OFENSIVA

CINC POBLES CONQUISTATS AL SECTOR JADRAQUE - SIGÜENZA

Madrid, 28. — En el sector de Guadalajara, avui, s'ha efectuat un considerable avanç per la part esquerra del sector d'operacions de Jadraque-Sigüenza.

Han estat ocupats cinc pobles de certa importància en la zona propera a Atienza.

Dos d'aquests pobles són Bustares i Gascuena.

L'operació ha resultat altament favorable.

Aquest avanç ha posat de relleu la possibilitat que les forces lleials arribassin, quan s'ho proposin, terreny a l'enemic i el destruïssin a la seva pròpia casa.

Els combatents rebels donen mostres d'estats esgotats.

AL FRONT D'ANDALUSIA S'HAN RECUPERAT IMPORTANTS POSICIONS

Jacén, 28. — Continuen normalment les operacions iniciades fa alguns dies en front del Sud, sota les millors perspectives.

Els reforços rebuts de Jaén i Albacete han col·laborat eficaçment en la tasca d'ofensiva, que ha deturat la iniciativa rebel. Les posicions importants que, per moviment tàctic, s'hagueren d'abandonar en iniciar-se aquella ofensiva, han tornat a ésser recuperades i s'han neutralitzat els esforços del continu atac de l'aviació facciosa.

LES NOSTRES FORCES HAN COMENÇAT A ATACAR EN ELS FRONTS DEL SUD

Madrid, 28. — Un periòdic d'aquesta nit, diu:

«L'atenció es reconcentra, per ara, en els fronts del Sud, on les nostres forces, que havien cedit algun terreny en un dels sectors, han contraatacat i refusat l'enemic amb gran valentia.»

A tots els fronts les tropes lleials s'han sobreposat a la depressió momentània i donen proves d'un gran esperit combatiu, puix que de la defensiva s'ha passat al contraatac.

A ELGOIBAR LA NOSTRA AVIACIÓ HA PRODUÏT GREUS DANYS ALS FACCIOSOS

Bilbao, 28. — Per persones arribades d'Elgoibar se sap que els bombardejos de la nostra aviació, el dissabte darrer, han estat de greus conseqüències per als rebels, que han sofert un dur càstig.

Una bomba dels nostres aparells causà la mort de l'oficial que servia unes màl·loradores antiàeres.

Una altra bomba matà el cap de les forces del sector, que es trobava amb altres oficials en un edifici on els nostres aviadors deixaren caure vuit bombes.

Els danys materials són molt importants.

Descomptant aquestes novetats relatives a l'aviació, la jornada d'avui ha estat de completa calma.

La guerra, al Nord SETMANA DE CALMA, LA PASSADA

Bilbao, 27. (Del nostre corresponent.)

La setmana que finalitza ha estat la de més gran calma en els fronts del Nord. Be és cert que la calma ha estat general a tot el país, tal vegada perquè estem en un d'aquelles instants de trànsit després del qual es pot enfonçar amb estrepit el moviment facciós. En el Nord, però, la quietud no ha respost ni al clima d'aquesta època ni a les festes tradicionals, circumstàncies ambdues que amb les de caràcter polític, han paralitzat una mica les operacions a tot el territori. L'esdevingut en el Nord no és altra cosa sinó que l'arribada de grans reforços als rengles facciosos ha plantejat a l'enemic la necessitat de distribuir-los i a nosaltres la de conèixer la seva situació, els nous efectius amb què compta i els elements de què ara disposa. En tals tasques han passat aquests dies. Molt s'ha presentat al davant de la seva gent. Fou la primera sortida als fronts d'Alava i l'impetuosa dels seus reforços fou rebutjada perfectament per les nostres tropes, que donaren a l'ex-genera el sagunt i duí comiat que mereixia. Després d'aquest atac, fet sens dubte a títol d'assaig, encara que les baixes feixistes que quedaren en el camp ho fossin a títol definitiu, Molà ha pogut comprovar la nostra resiliència i pensa en l'ofensiva del Nord, si és que es decideix portar-la a terme. Mentrestant nosaltres hem quedat previnuts per a aquesta contingència i aquesta és l'explicació d'un parèntesi d'assegament que ha durat tota la setmana i que ignorem fins a quin punt es perllongarà en aquesta que estem.

Amb tot, però, s'ha combatut en els fronts del Nord. Molà féu l'assaig que queda anotat, als fronts d'Alava, però la pressió facciosa fou més forta a Burgos i a Astúries, si bé és veritat que a Burgos i a Astúries no ens limitàrem a resistir l'enemic, sinó que ultra contenir-lo el fèrem retrocedir. Evidentment les milícies santanderines i asturians estan ocasionant als rebels més mal que cap altra del Nord. La setmana passada es caracteritzà pels constants bombardejos de l'aviació, que unes vegades actuà per l'any de causar víctimes i destruccions, i d'altres, les més, per empenyer l'avanc facciós. Sota la metralla aèria i davant d'un enemic nombros, els santanderins i els minaires combatent, no sols amb serenitat, sinó amb impetu. A Burgos l'enemic es proposava recuperar posicions perdudes. Igual era el problema d'Aranda i Astúries. Amb tot i així, el balanç indica que tornaren a perdre terreny i que Molà i el flamant general Aranda, cadascú pel seu costat, no encerten amb la fórmula precisa per a immobilitzar les nostres milícies i tancar-los el pas.

Ignorem el que ens reservava aquesta setmana, que tal vegada presenti el mateix aïme de lentitud que la passada. Una cosa és clara, però: Han vingut al els facciosos amb la fàteteria de liquidar en pocs dies una situació que creuen perillosa per a ells. Encara no han fet més que assaigs de combat i assaig ben desgraciats, per cert. No poden fer altra cosa? La resposta la donarà l'exèrcit del Nord, lleial a la República, representant suau la seva marca cap a Castella.

Una concentració de facciosos al sector de Grado és materialment desfeta per la nostra artilleria

Gijón, 28. — Encara que el dia no ha estat de grans accions guerres, les forces lleials han pogut aparcar-se dos nous èxits: el primer correspon a l'artilleria del sector de Grado.

De matí, s'observaren al camp enemic alguns moviments.

Es donà compte d'això a la superioritat i més tard es pogué comprovar que els rebels es concentraven en aquella volants.

S'advertí ràpidament a les nostres bateries i es trameteren les ordres oportunes per tal que es fes un intens bombardeig.

Seguidament les bateries començaren a actuar amb trets molt precisos.

El primer tret caigué en mig de les files faccioses i les concentracions que es feien començaren a dispersar-se amb l'objecte de no oferir blanc als nostres trets.

La dispersió, però, no pogué fer-se amb tanta rapidesa que l'enemic no sofriés els efectes dels nostres focs.

Així pogué comprovar-se després, durant la tarda en veure que no paraven un moment de funcionar els serveis sanitaris dels rebels, els quals transportaven incessantment morts i ferits.

La nostra artilleria ha fet fracassar, sens dubte una operació que planejava l'enemic per aquell sector, prop de Grado; i aquest és el primer dels dos èxits a què hem alludat.

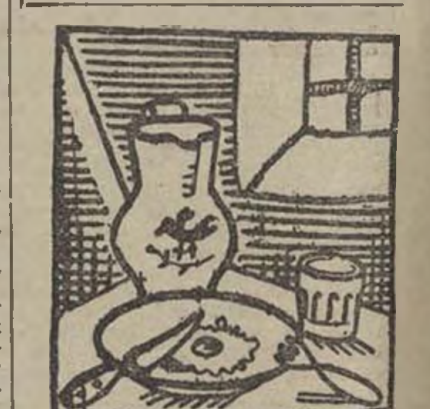
El segon episodi ocorregué al sector de Peña Uya, al Nalon. L'enemic donà senyals de vida per la part del poblat Bances, on s'observaren concentracions d'importància, amb anim d'atacar les nostres posicions, però els milicians no esperaren l'atac, sinó que avançaren i escometeren els rebels amb fuselleria i metralladores i els obligaren a fugir.

Des de les nostres posicions s'aprecià també com funcionaven els serveis sanitaris dels rebels, dedicats a transportar ferits i a recollir morts.

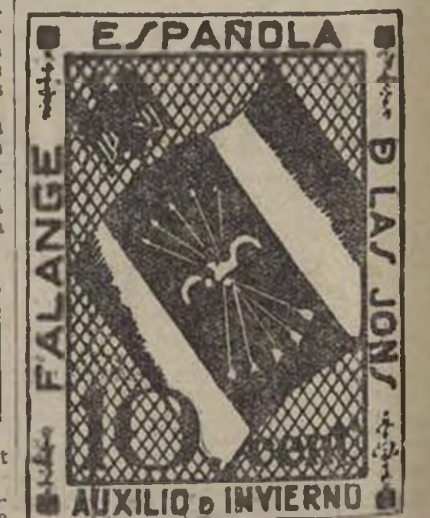
Les desercions des del camp enemic a les nostres files, pot dir-se que segueixen a l'ordre del dia i no solament ja els evadits són soldats obligats a empujar el fusell, sinó també gran part del paisanatge que prefereix passar-se a les nostres files abans que suportar la tirania del jou feixista.

Avui s'han presentat a les nostres posicions dos soldats. També han arribat quatre paisans que, com de costum, han facilitat detalls interessants sobre la vida peculiar de les forces faccioses.

F A M I FRED ALS "DOMINIS" FEIXISTES

10 dies 10 dies de platò unico

AUXILIO d'INVERNO

Francó, incapaç de fer res constructiu i eficaç pel seu compte, no sols ha de demanar ajut material i tècnic a Hitler, sinó que, a més, en allò més elemental es veu obligat a limitar-lo.

Als pobles sotmesos al jou feixista hi ha fam i fred. No hi ha menjar, no hi ha carbó, tot és misèria. I Franco, per tal de veure si pot combatre aquesta situació difícil, no ha trobat procediment millor que el d'editar una emissió de segells en els quals es fa la propaganda del «platò únic» i de l'«auxili d'hivern».

El mateix que Hitler, exactament el mateix. Adhuc en el segell d'«auxili d'hivern» hom veu onegar l'aguila imperial, i, naturalment, l'emblem de Falange Espanyola. Pel que veu, Franco no s'està de res: ell també comença un imperi.

Es segur que d'aquesta emissió de segells, els feixistes no en col·leccionaran cap, com no han col·leccionat mai els impresos en els pàpers dels caramels. L'emissió de Franco no és pas més una barreja. Sobretot, aquest casell bodegó de l'ou ferrat. Hom no sap que deu haver-hi en aquest gerro. Amb tot, si la idea hagués sortit de Quèpico de Llano, en lloc de gerro hi hauria fet posar una botella.